

Věková kategorie 15–17 let

Transport za věčnost

Autor František Tichý. Baobab 2017.

Vybraný text k překladu – kapitola 23, strana 201–203

„Vlak už přijel!“

„Do háje! Tak rychle, ať to stihneme!“ ozývaly se hlasy kluků. Rázem jsme všeho nechali a rozběhli se k Hamburským kasárnám. Když před dvěma dny očekávaný vlak nedorazil, všechny lidi zařazené do transportu sestěhovali do Hamburku na půdu. Jako kořist pro draka v nějaké pohádce. Samozřejmě jim zakázali kamkoliv vycházet a ostře celou budovu hlídali. Takže jsme je nemohli ani navštívit. Ale jak přibýval další a další den čekání, pořád jsme se utěšovali, že vlak třeba nepřijede a kluky brzy zase pustí. Ale bylo to marné doufání.

Jak jsme se blížili, bylo už z dálky vidět budovu obklopenou davem lidí, kteří se snažili alespoň do okna zamávat svým blízkým. Mámy a tátové, děti, stařečci, volání, křik, ale i nadávky a pláč.

„Ahoj Honzo!“ uslyšel jsem zezadu známý hlas.

„Ahoj Evo,“ pozdravil jsem Petrovu sestru a v jejích očích zahlédl slzy. Nebylo to tak dlouho, co se vykurýrovala, a teď tohle. „Nevíš, kudy budou procházet k vlaku?“

„Z druhé strany,“ ukázala neurčitě dopředu. V ruce nesla dva krajíce chleba zabalené v šátku a spěchala tak, že jsem ji skoro ztratil. Mávl jsem na kluky, aby šli za námi. Musíme Petra s Hanušem najít. Stůj co stůj. Tlačili jsme se davem co nejbliž kasáren, ale moc to nešlo. A pak Kurta napadlo budovu oběhnout od severu, kde bylo lidí trochu míň. Konečně jsme byli u kolejí, které vedly podél celé délky Hamburku. Všude spousta ghetoušů, strážníků i esesáků, do toho se tlačily stovky lidí, připadal jsem si jako ve vroucím kotli.

A vlak už tam stál, z naleštěné lokomotivy se se sykotem valila oblaka páry. Hned za ní byla zapojena řada krytých nákladních vagonů.

„V tom se snad vozí dobytek, ne?“ zeptal jsem se překvapeně a Kurt ironicky odpověděl. „To jo, ale taky Židi.“

„Už jdou! Hej, Petře! Hanuši!“ zavolal Lukáš a začal zuřivě mávat. Proud postav procházel branou kasáren. S kufříky a taškami v rukou, hvězdami na hrudi, jako vyslanci velkého krále, v dlouhém zástupu jako odsouzenci, desítky a stovky lidí. A ze všech stran zase spousta ozbrojenců, snad aby nikoho z vzácného nákladu neztratili.

„Kluci, jdeme!“ zavelel Kurt a já o kus dál zahlédl i Prcka, ale pak se mi v davu zase ztratil.

„Evo, pojď! Najdeme ho!“ mávnul jsem na děvče povzbudivě a pak jsem ji pevně chytil za ruku a rozběhl se za klukama. Vypadalo to ale, že se k nim vůbec nedostaneme.

„Do hajzlu, to se s nima ani nemůžeme rozloučit!? Co chcete, vy svině!?“ křičel Kurt, když viděl, že před nástupištěm stojí řada strážníků a ghetoušů a prostor je oddělený provazem. Ale naštěstí to dost lidí nerespektovalo, ve všeobecném zmatku se tlačili do zakázané zóny, takže hlídky musely každou chvíli zasahovat a vykazovat narušitele za zábrany. To se nám hodilo.

Oběhli jsme vlak, rozběhli jsme se po druhé straně a zastavili až u lokomotivy zahalené oblaky bílé páry. Tady nikdo nehlídal. Strážníci i esesáci řešili zmatky na přístupové cestě od Hamburku, další zastavovali a podle seznamu kontrolovali přicházející oddíly a po skupinách je štosovali do jednotlivých vagonů.

„Teď, anebo nikdy,“ zašeptal Lukáš. Přelezli jsme po nápravě mezi mašinou a prvním vagonem a zahalení dýmem a zmatkem jsme se rozběhli ke klukům.

„Psst...“ mávl Kurt rukou, všichni jsme se přikrčili k podvozku a sledovali hučící dav. Co lidí se tam valilo! Zahlédli jsme je až za chvíli. Petr s Hanušem byli kousek od kontroly, oba bledí, ale úplně klidní, postupovali po malých krůčcích ke dvojici esesmanů. Tři, dva... Aniž bychom domysleli, co by se mohlo stát, protáhli jsme se pod vagonem a jakoby nic jsme se zamíchali mezi deportované.